

Presència

Un relat de: [Sergi](#)

Avui en dia tothom té telèfon mòbil. La tecnologia segueix penetrant en nosaltres en el mateix moviment espiral que un llevataps al suro. Ell mai n'havia tingut un. De fet, deia que no el necessitava. Fins que els seus pares, que feia anys que no sabien què regalar al seu fill, van aprofitar per entaforar-li l'últim model de la gamma baixa. I ell havia canviat.

Mai hagués pensat que un regal tan impersonal a un primer cop d'ull pogués despertar en ell tanta il·lusió. De fet, va oblidar els altres regals i va dedicar la seva atenció en aquell petit aparell electrònic. En un parell d'hores el tenia completament dominat. La primera víctima (bé, la segona després d'ell mateix, tot i que ell no era pas conscient d'ésser una víctima) del petit botxí electrònic va ser la seva agenda de pell negra que, fins aquell moment, havia estat un tresor per al seu propietari. Ara, no era més que un llibrot que havia passat a millor vida dins del tercer calaix de la calaixera. En poc més de mitja hora va introduir tots els telèfons de l'agonitzant agenda enregistrats a la memòria d'aquella menuda meravella.

Passats un parell d'anys, el petit aparell ja més que desferrat s'havia convertit en el company de butxaca inseparable del seu jove propietari. Imperdible i 'consultable' a qualsevol moment del dia, el posava en contacte amb qualsevol dels seus amics en 10 pitjades de tecla.

Però a vegades, quan estem tan cecs que arribem a afirmar que 'no podríem viure sense...', els esdeveniments més insospitats concentren tota la nostra atenció en un sol punt, allunyant-nos del 'robotisme' al que el nostre cap s'acostuma. Tristament, aquest moment va ser un xoc molt fort per a ell. El destí, a qui no manca la ironia, va fer que la notícia arribés a ell per mitjà d'una trucada. Un dels seus millors amics havia mort en un accident de trànsit, una nit de borratxera, arrossegant a 3 companys més a la mort, i deixant a un altre en un coma profund.

Fins dues setmanes després, no va aconseguir baixar d'un núvol que posava a la seva vista i al seu cap un filtre borrosos que l'allunyava de la poca 'normalitat' que quedava en la seva vida (paraules textuals que ell havia citat setmanes abans, fent gala del caràcter 'únic' que creia tenir). Una trucada perduda al mòbil el va fer tornar, parcialment, a la realitat, el temps es va encarregar de posar-li els peus a terra de nou.

Un parell de dies més tard, recordant més serenament el seu amic desaparegut en un desafortunat revolt, observava, distret, el número de l'amic amb qui no tornaria a parlar a la pantalla del seu mòbil. Un pensament fugaç el va fer dubtar, sabia que no parlaria més amb ell, hauria d'esborrar el seu número; però, si ho feia, sentia que donava un pas més per oblidar el seu amic. Així doncs, el número seguia a l'agenda del seu mòbil.

No podia creure que una cosa tan simple com aquella donés lloc a una contradicció que podria arribar a fer-lo tornar boig. 'Què més dona si l'esborro' pensava, 'el seu mòbil hauria desaparegut a l'accident i ningú hi hauria pensat més'. Però no podia esborrar-lo, perquè mirar aquell número fixament, aquell número que només el separava 10 pitjades de tecla de la veu del seu amic, aquell número amb qui l'havia associat amb només una ullada, mantenia viu el record.

Sobtadament, un d'aquells pensaments fugaços que últimament l'abordava, va aterrar al seu cap. 'Perquè no truques?' li suggeria. Va pensar que ningú contestaria a la trucada, i es quedaria més tranquil. També va pensar que, si respongués algú, possiblement el germà del seu amic que hauria heretat l'aparell, aprofitaria per oferir-se si necessitava qualsevol cosa, i intentaria animar-lo, compartint el sentiment. Sense pensar-ho dos cops, va prémer les 10 tecles. I la línia va sonar. Un cop, dos cops, tres cops... i algú va despenjar.

Nerviós, retraient-se no haver assajat unes paraules d'ànim, va començar a parlar.

-Hola, sóc jo -va dir.

Però no va rebre cap resposta. I va penjar.

Al dia següent va tropar-se amb el germà del seu amic, a la cantonada del carrer. No acabava de creure que no fos ell qui havia agafat el telèfon, i entenia menys que el telèfon hagués quedat calcinat a l'accident, segons l'havia informat.

Era de nit i no podia dormir. Així que va agafar el seu telèfon mòbil i va trucar al número del seu amic, sense donar temps a la raó, que l'hagués fet repensar-s'hi. Va sonar la línia. I algú va despenjar. Però no deia res. Quan va penjar, es va adonar que havien passat dues hores i mitja. Havia estat traient el que duia dins, explicant com trobava a faltar al seu amic, recordant vells temps. Però, ara que hi pensava, ningú havia respost. Però no havia

parlat sol. A l'altra banda del telèfon, sentia la presència del seu amic que, fos on fos, seguia estant al seu costat.